

GOLF bladet

NUMMER 5 • 2008

WWW.GOLFBLADET.SE

**ROBERT
KARLSSON**
SER TILLBAKA PÅ SITT
REKORDÅR

RESEREPORTRAGE:
**TURKIET
SPANIEN
THAILAND
IRLAND**

NÄSTAN HÄLFTEN AV VÄRLDENS LINKSBANOR FINNS PÅ IRLAND OCH GOLFBLADET HAR BESÖKT NIO AV DEM

LINKSGOLF I VÄRLDSKL

TEXT OCH FOTO MICHAEL BROSTRÖM

När man säger golf och Irland så tänker de flesta på Dublin, en underbar stad som många svenskar är väl förtrogna med. Men många av de bästa golfbanorna finns långt därifrån, uppe i Nordirland och i nordvästra Irland. Golfbladet gjorde en långresa runt kusten och fick uppleva både tuffa monster och underbara små pärlor.

» **I FÖRRA NUMRET** tog vi oss från Dublin till de tre fantastiska banorna Royal County Down, Royal Portrush och Portstewart i Nordirland och fortsatte sedan vidare till Ballyliffin. Nu fortsätter vi västerut mot fler underbara linksbanor.

HISNANDE VYER OCH GAMMAL TRADITION
Efter ännu en påfrestande bilfärd i den Irländska trafiken där breda autostrador och lugnt tempo bara är en önskedröm når vi till slut Rosapenna Hotel and Golf Resort. Här ligger två banor, dels den klassiska Old Tom Morris-banan från 1893 och dels den utmanande Pat Ruddy-banan Sandy Hills från 2003.

Efter en god natts sömn och en utsökt frukost i den slottsliknande hotellbyggnaden ger vi oss ut på Sandy Hills, föga anande att vi här kommer att få oss en rejäl omgång i den värsta

linksklassen när vinden friskar i. Med sina höga och inbjudande sanddyner i kombination med en blå himmel väljer vi att gå ut från backtee, 7 155 yards med par 71.

Inte ens de spektakulära vyerna över Sheep Haven Bay kan mäta sig med det konstverk som Pat Ruddy åstadkommit, där hålen är utlagda direkt i dynerna i stället för nedanför dem, som Old Tom Morris-banan. Vackra och bra golfhål gör det här till en upplevelse från start till mål.

De olika hålets utmaningar syns tydligt från tee och endast din egen färdighet skiljer en superb birdie från en nedslående dubbelbogey. De böljande dynerna ger intressanta höjdskillnader och en del rejält kuperade hål, och missar man ett utslag lite för mycket kan man få slå sitt inspel från en position ett tjugotal meter under greenytan.

I kontrast till de hisnande vyerna

på Sandy Hills är de första hålen på den gamla Old Tom Morris-banan lite platta, men mer traditionella linkshål. Till detta kommer ett antal hål uppe på berget på andra sidan vägen där kuperat bara är förnamnet och man ofta får ta både en och två klubbor mer eller mindre för att justera för höjdskillnaderna.

Den värk i vaderna som vandringen upp- och nedför backen gett lindras med en stund i bubbelpoolen i hotellets SPA-avdelning. Efter uppklädnad blir det sedan en sväng ned till hotellets ståtliga matsal för en utsökt trerätters middag. Ett par Guinness i hotellbaren är sedan allt som krävs för att en fantastisk dag avslutas tidigt när man somnar trött, mätt och lycklig.

EN DOLD PÄRLA

Innan vi lämnar Rosapenna passar vi på att köra till närbelägna Portsalon Golf

Club. Här är det nästan som att komma till en landsortsbana i Sverige. Litet, mysigt och familjärt, med den skillnaden att banan har otroligt fina linkshål, både de moderna hålen längst ned mot stranden och de luriga och roliga 1800-talshålen på sista nio.

Portsalons andra hål, Strand, är ett ganska långt par fyra längs stranden där man slår ut från en upphöjd tee och spelar in över floden. Hålet nämns ofta som ett av de bästa golfhål på Irland, vilket får sägas vara ganska bra i så celebret sällskap. Klubben har också en fräck logotyp, i form av ett stiliserat varghuvud – och en klubbtröja är också ett riktigt klipp för bara 25 euro.

GOLF OCH KLASSISK KULTUR

När vi packat ihop är det så dags för ännu en bilfärd söderöver till Co. Sligo och Rosse's Point. Här välkomnas vi varmt

ASSI!

DEL 2

VAD ÄR LINKS?

Vi som ser mycket golf på TV brukar associera golf med smaragdgröna fairways och irriterande långa reklamavbrott med fontäner, vattenfall och prunkande rabatter. För traditionalister är detta så långt från riktig golf man kan komma – i stället ska det vara lätt gulnat gräs, stenhårda fairways och golf där man rullar fram bollen i stället för att lobba in den – äkta linksgolf!

Termen links sägs komma från det markområde där golfen ursprungligen spelades, "länken" mellan hav och land, där det inte gick att bedriva odling och inte gick att bygga hus. Idag är dessa markområden ovärderliga, men förr var de i princip värdelösa och därför fick golfarna hållas där.

De ca 160 linksbanor som finns i världen får sällan nytt sällskap, men i sällsynta fall har lyckligt lottade entreprenörer fått loss äkta linksmark för att bygga nya golfbanor. Det gäller dock att utnyttja möjligheten att besöka de befintliga banorna medan tid är – om den markhöjning som det talas om i samband med växthuseffekten blir verklig kan många av de äldre pärlorna försvinna.

Det är ibland svårt att fokusera på golfen när vyerna blir så här dramatiska.

och känner oss riktigt utvalda innan våra värdar upptäcker att vi inte tillhör den företagsgolf som spelas. Vi låter dock inte nedslås av denna fadäs utan tar oss an banan med oförtrutet mod.

Här är det återigen en klassisk linksbana, längst ut på halvön Rosses Point och med det imponerande berget Benbulbin tydligt avtecknat mot himlen likt Table Mountain i Kapstaden. Efter några inledande kuperade hål spelas större delen av banan på ett ganska platt område där vinden är den stora svårigheten snarare än djävulsk design.

När vi når tolvan, klubbens signaturhål förvånas vi över att det är relativt lite kontakt med havet spelmässigt, med tanke på hur det ser ut på bilder. Icke desto mindre är det ett av många bra hål och vi blir nästan besvikna när rundan närmar sig sitt slut och två relativt svaga hål avslutar banan, som

varit spelplats för många stora nationella tävlingar.

Innan vi ger oss av låter vi oss också imponeras av historien bakom banan, som bl.a. innefattar hur klubben först fick arrendera marken av en herr Henry Middleton, morbror till den berömde författaren W.B. Yeats, som till och med skaldat om sin morbror och den plats där banan lades ut.

*"My name is Henry Middleton,
I have a small demesne,
A small forgotten house that's set,
On a storm bitten green.
I scrub its floors and make my bed
I cook and change my plate,
The post and garden-boy alone
Have keys to my old gate."*

Med lite kultur innanför västen far vi söderut mot Ballina och Mount Falcon

Country House Hotel. Det är ett långt namn, men ändå saknas ett ord – Castle – som hade passat utmärkt för att beskriva den fantastiska anläggningen, med egen strand för laxfiske i floden Moy där självaste Tiger Woods fiskat vid ett besök på hotellet.

Här bor vi som kungar och imponeras av den underbara historia som kan läsas på kvitton från den tid då huset uppfördes, av en man som ville ge sin älskade hustru ett slott och i brist på ett sådant skapade en slottsliknande herrgård. Efter en god natts sömn och en mycket välsmakande frukost far vi till Enniscrone GC.

ETT FANTASTISKT ERBJUDANDE

När vi anländer till Enniscrone är vi lite tveksamma till om vädret ska bli klassiskt irländskt med de moln som tornar upp sig, men vi har råkat åka till den här

delen av Irland i slutet av en osannolik torrperiod då det inte regnat ordentligt på flera veckor. Vår tur står sig och solen spricker upp lagom till att vi ska slå ut på ettan.

De ursprungliga nio hålen från 1918 ligger på platt mark innanför dynerna, men när Eddie Hackett kom hit på 70-talet fick han äran att lägga ut nio hål mellan de imponerande höga sanddynerna, hål som sägs vara några av hans bästa. Och efter att ha spelat dem är det svårt att ha några invändningar mot berömmet.

Vid millennieskiftet fick svenskbekantingen Donald Steel uppdraget att lägga ut ytterligare 9 hål och klubben har nu en utmärkt 9-hålsbana på den platta marken och en mycket imponerande 18 hålsbana som går bland sanddynerna där man utan vidare skulle kunna tillbringa resten av sitt golfliv utan att tröttna.

Carne ligger måhända långt bort från i princip allt, men är väl värd en lång resa

På Enniscrone går skönheten och banans kvalitet hand i hand.

En magisk stund på Rosse's Point.

Gamla Portsalon har fått nya hål precis intill stranden.

Sandy Hills är en ny skapelse av högsta klass.

→ Länkar

Turistinformation Irland
www.ireland.se

Tidbokning, boende
och golfinformation
www.northandwestcoastlinks.com

Royal County Down GC
www.royalcountyclown.org

Portstewart GC
www.portstewartgc.co.uk

Royal Portrush GC
www.royalportrushgolfclub.com

Ballyliffin GC
www.ballyliffingolfclub.com

Rosapenna Hotel & Golf Resort
www.rosapenna.ie

Portsalon Golf Club
www.portsalongolfclub.ie

Co. Sligo GC
www.countysligogolfclub.ie

Carne Golf Links
www.carnegolflinks.com

Enniscrone Golf Club
www.enniscronegolf.com

Från några av de höga dynerna kan man också se den ö som självaste Nick Faldo köpt för att lägga ut en egen linksbana. Problem med tillstånd har gjort att projektet inte kommit igång, men när hans anläggning är klar lär många vallfärda hit för linksgolf vid Atlankusten.

Efter rundan får vi träffa något så sällsynt som en irländsk helnykterist. Denne äldre gentleman är också en gammal politiker som bland annat hjälpte klubben att få loss marken till de nya hålen och stämningen i klubbhuset är så varm och behaglig att man nästan känner sig som medlem.

Vilket vi sedan också får erbjudande om att bli – livstidsmedlemskap för bara 3 000 euro känns som ett kanonpris, och klubbchefen erbjuder sig vänligt nog att förvara ett golfset åt oss på vinden, där det redan står ett antal bagar som tillhör svenskar. En skral kassa förhindrar dock affär och vi får packa och resa vidare utan ett nytt medlemskap.

SLUTET PÅ EN ODYSSE

Efter åtta fantastiska linksbanor far vi så till slut till det nionde och sista resmålet. Carne Golf Links, längst ut på nordvästkusten. Resan hit känns lång, mycket lång, och vi undrar om det verkligen är värt besväret att köra så här långt på de små vägarna. Men det är det. Utan tvekan!

Carne har inte samma långa historia som många av de andra banorna, utan är en relativt ny bana som fortfarande är i tonåren. Eddie Hackett gjorde här sin sista, och enligt många bästa, bana innan han gick bort. De första nio är utmärkta linkshål om än utan direkt kontakt med havet.

På sista nio får man sig en rejäl omgång links som gör att nackhåren ibland reser sig, lika mycket av den tuffa vinden som den otroliga upplevelse de utmanande hålen ger med havet som bakgrund. Upplevelsen byggs upp gradvis med allt bättre hål till ett crescendo på hål 17, ett mycket tufft och bra par 4, varefter man kan pusta ut med ett par 5-hål nedför mot klubbhuset.

Efter nio fantastiska banor på en vecka är det så dags att ta sig hemåt. När planet lyfter från flygplatsen i Dublin kan vi se tillbaka på en underbar vecka med otroligt många bra golfhål, några riktigt sköna golfslag och fantastiska människor vart vi än kommit.

INGET ATT TVEKA OM

Slutligen bör det sägas att en så här späckad resa knappast är att rekommendera. Banorna förtjänar verkligen en andra runda när man sett den en gång och trots att de större vägarna med hjälp av EU-pengar har förbättrats kraftigt är det många gånger tveksamt om hastighetsgränser på 70 och 90 är rätt satta när man knappt kan mötas på de smala vägarna.

För linksälskare finns dock ingen anledning att tveka – boka en biljett till Irland och spela ett par-tre varv på två eller tre av de underbara banorna. Den fantastiska golfen och de vänliga människorna kommer att göra din resa till ett minne för livet!